

مدیریت شهر های میانی به واسطه کاهش انتشار کربن راهکاری برای رسیدن به توسعه پایدار شهری

مرجان ترابی لنگری^{1*}، بهداد ضرابی²

1- دانشجوی کارشناسی ارشد معماری، دانشگاه آزاد واحد علوم و تحقیقات کرمان،
amtl_mtl@live.com

2- دانشجوی کارشناسی ارشد معماری، دانشگاه آزاد واحد علوم و تحقیقات ،
behdad.zarrabi@yahoo.com

چکیده

امروزه بیش از 55% جمعیت جهان در شهرها زندگی می‌کنند، در نتیجه بیشترین مصرف منابع و تولید آلودگی و ضایعات را شامل می‌شوند که این روند و همچنین الگوهای موجود توسعه و فعالیت‌های موجود، منجر به برهم خوردن نظم زیست محیطی شده و پیامدهایی را موجب گشته است. یکی از این پیامدها تولید دی اکسید کربن می‌باشد که انتشار بالای آن سبب تشدید گرمای کره زمین و در نتیجه مشکلات زیستی می‌گردد. به منظور مقابله با این معضل جهانی تمامی کارشناسان و مجامع بین المللی درصدد ارائه راهکارهایی به منظور کاهش انتشار و جهت‌گیری به سمت پایداری در مقیاس‌های خرد و کلان هستند، که در این راستا آنچه هدف این پژوهش است معرفی شهر میانی و لزوم مدیریت آن به عنوان راهکاری جهت کمک به کاهش انتشار کربن در سطح ناحیه‌ای می‌باشد؛ که به واسطه مطالعات کتابخانه‌ای و مرور متون و منابع، بر اساس روش تحقیق تحلیل محتوا و استدلال منطقی، مطالعه، شناخت و پرداختن به شهرهای میانی و در نظر گرفتن ساز و کارهای سیاسی، اقتصادی، اجتماعی و زیست محیطی برای مدیریت آنها به منظور رسیدن به فرهنگ شهری لازم جهت کاهش انتشار کربن و در نتیجه حصول پایداری جهانی را مد نظر قرار داده و مدیریت همه جانبه این شهرها را از لحاظ کنترل تولید کربن و رساندن آنها به کربن پایین، راهکاری کارآمد برای کشورهای در حال توسعه چون ایران که در کنار محدود بودن در زمینه بکارگیری تکنولوژی، شهرهای میانی جزئی از پتانسیل‌های آنها محسوب می‌شوند، معرفی می‌کند.

واژه‌های کلیدی: مدیریت انتشار کربن، شهرهای میانی، پایداری

1- مقدمه

تمدن بشری در آغاز قرن بیست و یکم با شتاب بیشتری به سوی شهری شدن و جهانی شدن پیش می‌رود. به طوری که جهان بیشتر و بیشتر در حال تبدیل شدن به دنیایی از شهرهاست و این شهرها به طور فزاینده‌ای در کشورهای در حال توسعه قرار دارند. این گونه توسعه شهری در کشورهای در حال توسعه، به افزایش پی در پی یا شدید نابرابریها بین مناطق و شهرها منجر شده و ناگزیر جست و جوی شرایط بهتر زندگی و مهاجرت را در پی داشته است [1]. بر اساس دیدگاه‌های موجود، یکی از عوامل موثر در مشکلات ناشی از شهرنشینی و شهرگرایی، کم توجهی به آثار فضایی خط مشی‌های اقتصادی در کشورهاست. به طوری که عدم ارتباط منطقی بین توزیع و تخصیص سرمایه‌گذاریها با عامل مکان و